

Nostàlgia al Museu de la Garrotxa

A la sala oberta del museu olotí s'ofereix una selecció de retrats fotogràfics de personatges locals de la dècada dels vuitanta, fets per Josep Maria Melció
L'exposició forma part d'Olot Fotografia

Teresa Planagumà, en el retrat que forma part de l'exposició de fotos de Josep Maria Melció. Foto: R. E.

És probable que el visitant de Josep Maria Melció i Pujol, 1980-1988. Retratssurti de la sala oberta del Museu de la Garrotxa amb una sensació de nostàlgia, com la que ha tingut aquest cronista. La selecció d'imatges de Melció procedents del fons de l'arxiu comarcal que basteixen l'exposició et traslladen a l'Olot dels anys vuitanta, quan la filòloga TeresonaPlanagumà, en Mia de la llibreria El Drac, el polític Ernest Lluch, l'activista cultural Adelaida Plana i l'historiador i psiquiatre Jordi Pujula, immortalitzats per la càmera d'en Mel, no es podien imaginar –i els seus amics i coneguts tampoc, és clar– que ens deixarien prematurament. L'alternativa de fixar-nos en els retrats dels que segueixen entre

nosaltres tampoc ens evita cert desassosseg perquè se'ns escaparà un “que joves que eren!”, extensible desgraciadament a un mateix: l'editor Domènec Moli, el periodista Josep Puigbò, mossèn Salvador Batalla, l'escultora Rosa Serra, el pintor Àngel Viñet... eren gairebé criatures! Però és que han passat tres dècades i ni ells ni nosaltres ni la ciutat som els mateixos.

Coordinada per Quim Roca-Mallarach, aquesta exposició, inclosa en la biennial Olot Fotografia, reuneix mig centenar de retrats, en blanc i negre, que el capellà, periodista (va capitanejar el primer equip de corresponsals d'El Punt Diari a la Garrotxa, el 1979), excursionista i fotògraf Josep Maria Melció (Banyoles, 1935- Olot, 2013) va realitzar a la dècada dels vuitanta per algunes publicacions locals, especialment Gra de Fajol i Vitrina. Observant el conjunt d'imatges amb la perspectiva que dóna el pas dels anys és inevitable sospitar que Olot ha perdut capital humà. Qui ha rellevat, com a motors de la vida cultural i social, els homes i les dones esmentats, als quals cal afegir-ne d'altres, també retratats, com el dissenyador Xavier Bulbenai el bibliòfil Miquel Plana, també morts molt abans del que tocava?

En Mel era un excel·lent retratista, però el talent en aquest gènere el va exprimir a l'Alta Garrotxa, captant homes i dones que en els solcs del rostre hi tenien gravada la duresa de la vida a pagès. Els seus retrats de, diguem-ne, urbanites, no són tan potents. Amb excepcions. Per exemple –i cenyint-nos a la selecció de la sala oberta– el del també malaguanyat Alexandre Cuéllar, un contrallum que deixa l'escriptor i cronista en una silueta negra, fumant a la sala d'estar de casa seva; o la captura d'una Teresa Planagumà somrient que acompanya aquest text.

Junt amb els retrats, l'exposició proposa el visionament del documental Profeta de la llum, que Antoni Herrero i Daniel Camps van realitzar per a Olot TV el 2001 L'audiovisual inclou fragments de les pel·lícules de caire experimental que en Mel va rodar a la dècada dels setanta. El cinema va ser una disciplina en la qual Melció no va abundar tant i, per això, molts desconeixen.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/770400-nostalgia-al-museu-de-la-garrotxa.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss